

sten Touborg. Den har måske haft kontakt med hr. Jes Lunde fra SF, men så vidt jeg har forstået, har SF ikke engang reageret på henvendelsen.

Jeg tror ikke to sekunder på, at det indtryk, hr. Kristen Touborg har, passer. Den blokade ville vi have fået under alle omstændigheder, så længe det forslag, der her foreligger, ikke havde opfyldt det, chaufførerne mente at have krav på.

Hr. Kristen Touborg kan ligesom alle mulige andre fra denne talerstol tale om smøleri, men når man bliver nødt til at undersøge disse ting, er det jo, fordi det er komplicerede ting. Når vi derefter skal tale med op til 10-15 forskellige organisationer og oveni får en højesteretsdom, der gør, at vi skal lave det hele om, er det altså svært at leve op til de forventninger, hr. Kristen Touborg så naivt har.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Mangler man argumenter, kan man jo sige til hinanden, at man er dum eller grim, men hr. Jacob Buksti nøjes med at sige, at jeg er naiv. Det er så til at bære, og det vil jeg se om ikke jeg kan.

De udfald, hr. Jacob Buksti kommer med, er ikke alt for seriøse. Når hr. Jacob Buksti siger, at SF ikke har haft møde med aktivistgruppen, er det rigtigt, men det var, fordi det blev aflyst af advokaten. Jeg havde aftalt et møde kl. 3 i torsdags, men et kvarter over 2 blev det meddelt, at det kunne man ikke nå. Så hr. Jacob Buksti er altså lidt for dårligt underrettet, når hr. Jacob Buksti kommer herop med rygter. Jeg vil opfordre til, at man undersøger tingene ordentligt, inden man når hertil.

Jeg vil gerne fastholde mine bemærkninger om, at efter vores opfattelse var der ikke blevet nogen blokade, hvis regeringen i foråret havde talt fornuftigt i denne sag og havde handlet fornuftigt. Jeg vil fastholde, at der har været utrolig god tid utroligt længe, men lige pludselig var der altså ikke så god tid mere, og så var det, ligesom vi fik et lovforslag i en slem fart og en hastebehandling gennem Folketinget i løbet af en uge. Det sidste synes jeg er o.k., så smøler man ikke længere, men jeg vil fastholde, at smøleriet var for voldsomt igennem et helt år, og det kunne man godt have gjort noget mere ved.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil bare konstatere, at hr. Kristen Touborg jo faktisk bekræfter min fremstilling af forløbet, og det eneste, jeg så derudover vil sige, er: Jamen

jeg bruger bare det samme tonefald, den samme måde at argumentere på, som hr. Kristen Touborg har brugt.

Elisabeth Arnold (RV):

Før jeg blev medlem af Folketinget, var jeg i mange år ansat i en privat virksomhed, hvor jeg af og til rejste. Det var en gammeldags virksomhed, der så meget strengt på det med finanserne. Når jeg var ude at rejse, skulle jeg aflægge et minutiøst regnskab for alt, hvad jeg havde foretaget mig: Jeg skulle gemme bon'er fra undergrundsbanen, fra kaffebarerne og fra, hvad jeg havde drukket af øl i baren osv. Hvis jeg havde spist for dyrt eller boet for dyrt, sagde firmaets regnskabschef: Elisabeth, du bruger for mange penge, det vil vi ikke have. Næste gang du er ude at rejse, skal du bo noget billigere! Så vidste man, hvad man havde at rette sig efter. Det var bureaukratisk, det var besværligt, men det var faktisk ret fornuftigt.

Det firma benyttede sig altså af den metode, som man kan sige er den fornuftige og den påholdne, nemlig at man kun får de udgifter refunderet, som man faktisk har som merudgifter, fordi man er på rejse. Et konkurrerende firma havde valgt en anden løsning. De havde valgt et sige: Vi vil ikke have det her bureaukrati, vi sætter et standardbeløb af, som alle kan bruge, og så længe de holder sig inden for den ramme, så blander vi os ikke i mere.

Nogle år efter at jeg havde været på en af mine første rejser, fik jeg en ny kollega, som kom fra det firma, som brugte standardsatserne, og han forklarede mig med stolthed i stemmen, at han havde sparet sammen til en splinterny Volvo ved simpelt hen at bo på vandrerhjem i stedet for at bo på hotel, hver gang han havde været ude at rejse på firmaets regning. Sådan blev det simpelt hen organiseret. Forargelsen var selvfølgelig temmelig stor, men personen havde fået sin Volvo og fået den retmæssigt; der var overhovedet ikke noget at raffe om, tingene var gået rigtigt til.

Jeg synes, at ethvert forsøg på at rette op på den slags misbrug skal hilses velkommen. Grundprincipperne for den skattefri rejsegodtgørelse er selvfølgelig, at merudgifter skal dækkes, men så heller ikke mere.

Det, man kan se har været grundlaget for det lovforslag, vi behandler i dag, er, at der har været mange forskellige ordninger, og mange grupper har været hos Skatteministeriet og fortælle om lige præcis, hvor forfærdeligt de har